

Alecu Popovici își intitulează noua sa piesă pentru copii *Poveste neterminată*, probabil din dorința de a preveni orice risc. („Toate poveștile rămân neterminate” — afirmă un personaj din această piesă. De ce? Copiii adorm înainte de a auzi sfârșitul lor.) Excesul de prevedere al autorului s-a dovedit inutil. Povestea sa se ascultă până la sfârșit. De ce? Pentru că și aici, ca și în piesele anterioare, Al. Popovici știe să transforme „lingurița cu untură de pește” ce trebuie administrată copiilor, în dulceața sau șerbetul bunicii. Altfel vorbind, morala, din aridă și fastidioasă, devine plăcută și acceptată cu bucurie. Personajele-copii pe care le creează trec ușor rampa. Sînt veridice și apropiate. Nu sînt clasificate schematic în bune și rele. Nu au nici aripioare de îngerăși, nici nu le înmuguresc coarne de drăcușori. Copiii săi sînt cîteodată răi — dintr-o neînțelegere însă; cîteodată, leneși — dar nu iremediabili; cîteodată, lipsiți de curaj — dar gata să se transforme într-o clipă în eroi. Animalele, pe care copiii le cunosc sub toate înfățișările: ca personaje literare, în carne și oase, sau (vai sărmanele!) împăiate (în vitrinele muzeului Antipa), figurează abundent și zgomotos și în distribuția piesei de față, aducînd nu numai o binevenită notă de ilaritate și de spectaculos prin costumația colorată și deschisă fanteziei, dar oferind mijloace în plus pentru concretizarea demonstrației autorului.

Poveste neterminată este povestea unui bătrîn dresor de cire, care își încheie, prin ieșirea la pensie, cariera, pentru a și-o începe pe cea de bunic. Dar cei doi nepoți — Moț și Radu — nu se arată dispuși, dintr-o necunoaștere a adevărului, să-l accepte. Ideea că bunicul lor n-a fost decît un mic slujbaş cenușiu, cu mînecuțe, înșurubat ceasuri întregi într-un scaun, ascuns după stive de dosare, îi intrigă strașnic. L-ar fi dorit un bătrîn lup de mare, care să fi cutreierat toate mările și oceanele, care să fi naufragiat de nenumărate ori, care să se fi luptat cu pirații etc. Cînd, după un lanț întreg de peripeții, vor afla că bunicul lor a îmblînzit fiare sălbatice, înmărmuriți de admirație își vor cere iertare și-și vor propune să-l iubească ca pe un bunic cu ale cărui isprăvi să se poată fâli.

Piesa oferă o lecție de omenie, de respect, de cinste și de curaj. Desfășurarea ei scenică, datorită regizorului Ion Cojar, este în permanență vie, captivantă, nelipsită de umor. Dresurile de pseudoanimale, bufonadele, momentele coregrafice (de la menuet la dans apăs), parodia de roman polițist cu urmăriri pe acoperișuri, deghizări, cu momente de „suspense”, cu altele de destindere, în care se cîntă cuplete spirituale pe cele mai diferite teme, se succed amețitor, făcînd pe micul spectator să urmărească cu răsuflarea tăiată tot ce se petrece pe scenă.

Muzica lui Vasile Veselovschi este plăcută și antrenantă, iar scenografia lui Ștefan Hablinschi creează un cadru în care tot ce e virtual spectaculos în piesă se transformă în spectaculos real.

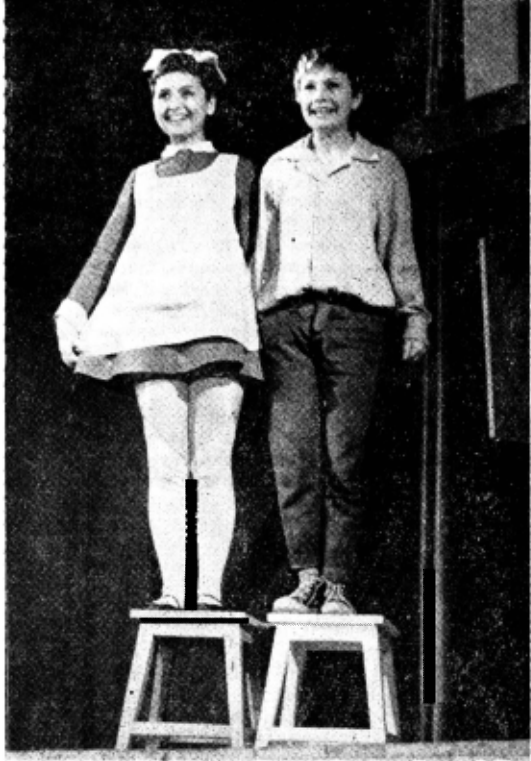
O bună garnitură de actori, mai mult sau mai puțin „specializați” în travestiri de copii sau ființe necuvîntătoare (aici totuși cuvîntătoare), dau viață cu brio personajelor piesei.

Personajele-copii sînt excelent interpretate de Alexandra Halic (Radu), Gabriela Vlad (Alex) și Geneveva Preda (Moț), care recreează prin vorbire, mers, gestică, ticuri, parcă propria lor copilărie. Daniela Anencov — o reptilă cu ochelari — e insinuantă și unduitoare ca un șarpe, sisiiie ca un șarpe (un amalgam dadaist de cuvinte care încep cu S) și bineînțeles fumează ca o... șerpoaică. Împreună cu Victor Radovici, un urs fioros și dezlănțuit, și cu Ion Petraru — o zebură ce amintește (nu întimplător) un pensionar al unui penitenciar, formează grupul animalelor rele din piesă, încercînd să exproprieze pe vulpe și lup de calitățile lor malefice (pe care, într-un consens general, toți autorii de literatură pentru copii și le atribuie lor în exclusivitate). Lor li se aso-

* Regia : Ion Cojar. Scenografia : Ștefan Hablinschi. Distribuția : Ion Lucian (Bunicul); Alexandra Halic (Radu); Gabriela Vlad (Alex); Geneveva Preda (Moț); Geo Dimitriu (Clown I); Mihai Ioniță (Clown II); Nicolae Spudercă (Tatăl); Daniela Anencov (Femeia șarpe); Ion Petraru (Omul zebură); Grigore Pogonat (Urson); Jeannine Stavarache (Fata panteră); Felix Caroly (Tigrul tînăr); Ion Ilie Ion (Leul bătrîn); Gheorghe Gimă (Detectivul Un-doi-trei); Gheorghe Angheluță (Pompierul Pompel); Mircea Mușatescu (Calcium); Mișu Andreescu (Gogo).

Ion Lucian (Bunicul)

Genoveva Preda (Moț) și Alexandrina Halic (Radu)

ciază, în vederea unei spargerii de anvergura celei din „Cei șapte magnifici“, un om care se metamorfozează la vedere în hienă (Nicolae Spudercă — un tată vitreg — rol mai puțin realizat dramatic). În opoziție cu acest grup, Ion Ilie Ion sugerează figura maiestuoasă a unui rege al junglei, impunător nu numai prin forță, dar și prin înțelepciune, iar Jeannine Stavarache și Felix Caroly întruchiează cu mijloacele pantomimei, grația unor feline tandre. Un reușit cuplu comic este alcătuit de Gheorghe Gîmă — Detectivul Un-Doi-Trei (un Sherlock Holmes cu pipă și lupă, ce nu pregetă să se deghizeze pînă și într-un Grivei, dacă rigorile meseriei o cer) — împreună cu Gheorghe Angheluță — Pompel — eternul pompier din piesele lui Popovici (devenit parcă mascotă, poate ca rezultat al unei nemărturisite... pirofobii). Cu o singură remarcă: de astă dată, pompierul său încearcă să-și depășească propria-i condiție, calificându-se la „locul de muncă“ într-un ajutor de detectiv. Mircea Mușatescu (Calciu), și Ion Ioniță alcătuiesc un unitar și inepuizabil duo coregrafic, iar lui Geo Dumitriu nu-i lipsește nimic sau aproape nimic să fie un clown veritabil. Mișu Andreescu deține, cu farmecul necesar unui bun comper, rolul Gogo.

Ion Lucian, în rolul bătrînului dresor de circ, crează cu știința de a îmbina risul cu dușoșia, zîmbetul cu lacrima strivită între gene, un emoționant portret scenic, conștient personajului toată încercătura de omenesc pe care acesta trebuie s-o aibă.

Nu putem încheia rîndurile de față fără a ne exprima dorința de a regăsi cît mai multe asemenea spectacole pe afișul Teatrului pentru copii.